Alphabed

Sanne Daemen

Alphabed

© 2026 Sanne Daemen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Dit boek is een werk van fictie. Namen, personages, bedrijven en gebeurtenissen zijn het product van de verbeelding van de auteur. Elke overeenkomst met werkelijke personen, levend of dood, is toevallig.

Uitgegeven via Brave New Books

ISBN 9789465547664

Alex

Over een paar maanden word ik dertig. Dertig! Ik zou in paniek moeten raken, maar waarom zou ik? Mijn leven is, met alle bescheidenheid die ik in me heb — weinig — geweldig. Ik ben knap. Charmant. Mijn haar is donker met hier en daar een grijze indringer, die vrouwen blijkbaar "karakter" noemen. Ik noem het gratis reclame. Mijn maatpak zit als gegoten, mijn casual look is nog gevaarlijker, en eerlijk: het maakt niet uit wat ik aantrek. Ik ben een vrouwenmagneet. Dat is mijn enige echte kwaliteit, en ik koester hem.

Mijn telefoon gaat. Het is mijn beste vriend en collega, Twan. Ik neem op met een glimlach die ik niet kan onderdrukken.

'Ey Twan!'

'Yo Alex. Heb je condooms?' Geen goedemorgen. Geen belangstelling voor mijn welzijn. Meteen ter zake. Ik zou teleurgesteld zijn geweest als hij anders had geopend.

'Hoeveel heb je er nodig?' vraag ik, al op weg naar mijn nachtkastje.

'Vijf. Die klotedrogist ging gewoon voor mijn neus dicht.'

Ik kijk op mijn horloge. 'Misschien moet je eens proberen vóór sluitingstijd ergens te zijn.'

'Misschien moet jij gewoon antwoord geven.'

Ik lach en trek de lade van mijn nachtkastje open. Er liggen genoeg doosjes om een bescheiden bevolkingsgroei te voorkomen. Exclusive 4 U, het bureau waarvoor we allebei werken, voorziet ons ruimschoots van beschermingsmiddelen. Twan vergeet alleen steevast zijn voorraad aan te vullen.

'Ben al onderweg in mijn Benz!'

Natuurlijk is hij dat.

Twan is het soort man dat zijn Mercedes het liefst midden in een restaurant zou parkeren, zodat niemand hoeft te twijfelen waarmee hij gekomen is. Hij praat snel, rijdt nog sneller en heeft een opmerkelijk talent om te laat te komen. Ooit is hij tijdens een file op de snelweg in slaap gevallen. Tegen de tijd dat de politie hem wakker tikte, was de weg alweer vrij.

Eerlijk is eerlijk: hij is een heerlijke vent, ook al praat hij twee keer zo snel als normale mensen en denkt hij half zo lang na.

Terwijl ik eieren bak — mijn enige culinaire wapenfeit — hoor ik zijn Mercedes de straat in scheuren. Mijn penthouse beslaat de bovenste twee verdiepingen van het gebouw. Beneden bevinden zich de slaapkamers en mijn voordeur, boven de woonkamer en keuken, met glazen puien die uitzicht bieden over Rotterdam. Vooral 's avonds, wanneer de stad zich langzaam vult met licht, kan ik er minutenlang naar kijken. De auto's kruipen dan als kleine lichtgevende insecten door de straten en ergens tussen de gebouwen glinstert de Maas.

Niet slecht voor een jongen die ooit met veel minder genoegen moest nemen.

Ik draai het vuur laag en loop de trap af. Wanneer ik mijn voordeur open, zie ik dat Zara, mijn buurvrouw, net haar appartement verlaat.

Ze draagt een donkere broek en een eenvoudig shirt. Haar haren vallen los langs haar gezicht en aan haar pols trekt een jonge herdershond ongeduldig aan de lijn.

'Hoi, Zara.'

Ik geef haar mijn beste glimlach. De glimlach die doorgaans deuren opent, telefoonnummers oplevert en vrouwen dingen laat zeggen waar ze later misschien spijt van krijgen.

'Dag.'

Ze kijkt nauwelijks naar me. Volgens mij weet Zara niet hoe ik eruitzie, alleen hoe mijn feestjes klinken. Luid, en met humeur naar rato.

Ze is achtentwintig, voor zover ik weet, en bloedmooi. Donkere ogen, een fraai gezicht en een figuur dat zelfs onder haar eenvoudige kleding moeilijk te negeren valt. Alleen dat humeur. Je zou denken dat iemand haar iedere ochtend persoonlijk komt vertellen dat de wereld nog bestaat.

'Gezellige wandeling gewenst,' zeg ik.

Ze drukt op de liftknop.

'Dank je.'

Ik kijk haar even na. Haar hond snuffelt aan de vloer, trekt aan de lijn en krijgt een kort commando. Hij gehoorzaamt onmiddellijk.

Kijk. Dat kan ze dus wel. Vriendelijk communiceren met een man blijkt alleen een grotere uitdaging.

De deur naar de gemeenschappelijke hal zwaait open en Twan verschijnt, met zijn autosleutels nog om zijn wijsvinger.

'Neef!'

Hij trekt me kort tegen zich aan, geeft me een stevige klap op mijn rug en loopt zonder uitnodiging naar binnen.

'Je buurvrouw is lekker, man.'

'Goedemorgen tegen jou ook.'

We lopen naar boven. Zodra we de keuken bereiken, tilt hij het deksel van de pan.

'Alweer ei?'

'Neem toch een kok, man. Je woont als een miljonair en eet als een student.'

Ik schuif een bord naar hem toe en gooi het doosje condooms over het aanrecht. Hij vangt het met één hand.

'Thanks.' Hij stopt het in zijn zak. 'Hoe oud is die Zara eigenlijk?'

'Achtentwintig.'

'En?'

'En wat?'

'Heb je haar al gehad?'

Ik kijk hem aan.

'Nee, Twan.'

Hij laat zijn vork zakken. 'Serieus?'

'Ze is niet bepaald gek op me.' Twan kijkt geamuseerd naar het ei op zijn vork.

'Niemand is bepaald gek op jou, lelijkerd.'

Zo zitten we een tijdje aan het kookeiland, terwijl de ochtendzon langzaam over het marmeren blad schuift. Twan vertelt over zijn boekingen van vanavond. Ik heb niets staan en vind dat voor een keer helemaal niet erg. Soms is het prettig om een avond te hebben waarop niemand iets van je verwacht.

'Rianne nog gezien?' vraagt hij.

'Vorige week.'

'Wanneer komt ze weer koken?'

Ik trek een wenkbrauw op. 'Waarom?'

'Omdat je ei naar rubber smaakte.'

Rianne is mijn beste vriendin. Een vrouw, inderdaad, en nee, we hebben geen seks. Dat schijnt voor sommige mensen moeilijk te bevatten. Twan behoort tot die mensen, hoewel hij inmiddels heeft geaccepteerd dat ik haar gezelschap ook waardeer wanneer ze haar kleren aanhoudt.

'Ze komt binnenkort wel weer,' zeg ik.

'Mooi. Laat haar dan iets maken wat langer dan tien minuten in je maag blijft.'

Na het ontbijt verdwijnt hij naar de badkamer beneden. Ik hoor een kraan lopen en het elektrische gezoem van zijn tandenborstel, die hij hier blijkbaar sinds de vorige keer heeft laten liggen.

'Ik ben weg!' roept hij even later vanaf de benedenverdieping.

'Succes vanavond!'

'Komt goed, neef!'

De voordeur valt dicht.

Ik blijf nog even aan het kookeiland zitten. In de keuken hangt de geur van gebakken boter en koffie. Twans lege bord staat scheef op het aanrecht, naast een verfrommeld servet. Hij heeft zijn glas natuurlijk ook niet naar de vaatwasser gebracht.

Ik ruim de boel op, spoel de pan af en zet alles terug op zijn plaats. Daarna loop ik naar beneden om een nieuwe tandenborstel uit de voorraadkast in de badkamer te pakken.

Mijn slaapkamer ligt aan de andere kant van de gang. Door de hoge ramen valt een brede strook zonlicht naar binnen, precies over het voeteneinde van mijn bed. Ik loop naar binnen om de rolluiken te laten zakken.

De afstandsbediening ligt op mijn nachtkastje, naast een zilveren fotolijst.

Ik pak de afstandsbediening, maar mijn blik blijft bij de foto hangen.

Mijn moeder.

Ze kijkt recht in de camera, met die vertrouwde glimlach die haar ogen een beetje smaller maakte. Haar haar zit netjes, zoals altijd. Ze kon twintig minuten voor de spiegel staan om vervolgens te beweren dat ze nauwelijks aandacht aan haar uiterlijk besteedde.

Het is de enige foto die ik nog van haar heb.

Bijna tien jaar geleden werd ze op een zebrapad aangereden door een dronken automobilist. Iemand die blijkbaar vond dat hij na een paar glazen nog prima kon rijden. Eén beslissing van een vreemde, op een avond die voor hem waarschijnlijk begon zoals zoveel andere avonden.

Voor mijn moeder eindigde die avond op straat.

Ik ga op de rand van het bed zitten en pak de lijst voorzichtig op. Het glas voelt koel tegen mijn vingers.

Jayson was erbij toen de beslissing genomen moest worden. Mijn broer, twaalf jaar ouder dan ik, vond dat we haar moesten laten gaan.

Ik vond dat we moesten wachten.

Nog een dag. Nog een week. Desnoods een maand. Wat maakte het uit? Zolang ze daar lag, was ze er nog. Zolang de machines geluid maakten, hoefde ik niet te accepteren dat ik haar nooit meer zou horen lachen.

Jayson dacht daar anders over.

Hij nam de beslissing en ik heb hem dat nooit vergeven.

Het irritante is dat ik na al die jaren nog steeds niet weet of ik vooral kwaad ben op hem, of op mezelf omdat ik niets heb kunnen veranderen.

We spreken elkaar sindsdien niet meer. Hij is inmiddels getrouwd, geloof ik. Ik heb ooit een foto van zijn vrouw gezien. Een knappe vrouw, vriendelijk gezicht. Volgens mij hebben ze een kind, meer weet ik niet.

Soms vraag ik me af of hij nog weleens aan vroeger denkt. Of hij zich herinnert hoe we als kinderen samen op de bank zaten, hoe hij me plaagde omdat ik altijd zijn spullen wilde hebben. Hij was twaalf jaar ouder en vond me waarschijnlijk een verschrikkelijk irritant broertje.

Misschien was ik dat ook.

Ik strijk met mijn duim langs de rand van de fotolijst.

'Mama, ik mis je.'

Mijn stem klinkt vreemd in de slaapkamer. Zachter dan ik gewend ben, bijna alsof iemand anders de woorden heeft uitgesproken.

Mijn vader vertrok toen ik drie was. Van hem herinner ik me nauwelijks iets, behalve dat mijn moeder nooit veel over hem wilde vertellen. Ik heb er later ook niet meer naar gevraagd.

Hufter.

Mijn moeder had beter verdiend.

Ik zet de foto terug op het nachtkastje, precies op de plek waar hij stond. Het zilveren randje vangt een smalle strook zonlicht. Ik verschuif de lijst een paar millimeter, totdat hij weer recht staat.

Beneden hoor ik een deur dichtslaan. Waarschijnlijk een buurman die naar zijn werk vertrekt.

Het geluid onderbreekt mijn gedachte — ik was hier om de rolluiken naar beneden te doen. Zie je, dat is nou precies mijn probleem: veel gevoel, weinig focus.

Ik bestel een pizza, schenk mezelf een Red Stag in en hoop dat de rest van de dag zich een beetje gedraagt. Meestal doet-ie dat niet.

Berlinda

Mijn telefoon gaat af. Ik zie op mijn scherm dat het Nina van planning is.

'Alex,' zeg ik kordaat als ik opneem.

'Hey Alex, met Nina spreek je.' Nina plant mijn boekingen. 'Ik heb een opdracht voor je voor vanavond, van tien tot twaalf. Kan ik die afspraak bevestigen?' Een spoedboeking dus.

'Ja, prima,' antwoord ik, want ik heb toch niks beters te doen.

'Mooi, ik stuur je alle gegevens door. Werk ze!' zegt Nina vrolijk.

'Dankjewel. Jij ook.'

'Dag Alex.' Nina verbreekt de verbinding. Ik wacht op de melding van een nieuwe e-mail op mijn telefoon. In minder dan een minuut verschijnt de melding op mijn scherm. Zodra ik de mail open, gaat er automatisch een bericht terug naar Nina, ter bevestiging dat ik de gegevens heb ontvangen.

EXCLUSIVE 4 U | BOEKINGSBEVESTIGING
Ref: EX4U-30619

Klant: Berlinda Van Kerk · 48 jaar
Voorkeur: Gezelschap · nette man, bij voorkeur zakenman

Datum: 30 juni
Tijd: 22:00 – 00:00 (2 uur)
Locatie: Privéwoning · adres volgt via WhatsApp
Codewoord bij de deur: “Ik kom voor het etentje”

Tarief: € 325,- per uur · reeds voldaan.
Protocol: Meld je bij aankomst en bij vertrek kort via WhatsApp bij planning

Succes! — Nina, Exclusive 4 U

Ik kan me wel iets voorstellen bij wat Berlinda vanavond verwacht. Een goedgeklede man, een fatsoenlijk gesprek, iemand die naar haar luistert en haar aankijkt alsof ze de enige vrouw in de kamer is. Dat laatste is geen probleem. Ik ben er behoorlijk goed in.

Ik stap onder de douche en laat het warme water over mijn schouders lopen. Mijn gebruikelijke voorbereiding neemt een klein halfuur in beslag. Scheren, verzorgen, insmeren. Mijn gezicht, oksels en ballen krijgen allemaal de nodige aandacht. Wie denkt dat dit beroep uitsluitend bestaat uit een beetje knap zijn en op het juiste moment je broek uittrekken, heeft geen idee hoeveel onderhoud eraan voorafgaat.

Na het afdrogen smeer ik mijn huid in met een rijke bodycrème. Daaroverheen gaat een van mijn zwaardere parfums. Oudere vrouwen — sorry, rijpere vrouwen — houden meestal van wat zwaardere parfums. Ik trek een wit overhemd aan, kies een donker maatpak en haal mijn gepoetste leren schoenen uit de kast. Mijn horloge, dat standaard vijf minuten voorloopt, sluit ik om mijn pols. Een kleine gewoonte die me al vaak heeft behoed voor te laat komen.

Voor de spiegel trek ik mijn manchetten recht.

Niet slecht.

Mijn telefoon trilt. Het adres van Berlinda verschijnt op WhatsApp. Ik sla het op en controleer mijn zakken. Kauwgom, condooms, telefoon. Check, check, dubbel check. Snel aan de bak.

De leren bekleding voelt nog warm van de middagzon. Ik start de motor, stel de navigatie in en rijd de straat uit.

Onderweg denk ik aan het codewoord.

Ik kom voor het etentje.

Wie verzint zoiets? Alsof ik straks met een fles wijn en een bos bloemen op de stoep sta, klaar om kennis te maken met de schoonfamilie. Het bureau gebruikt zulke zinnen om discretie te waarborgen, maar sommige zijn ronduit belachelijk.

Alhoewel. Berlinda wordt vanavond gegeten.

Ik grijns om mijn eigen gedachte.

Berlinda woont in een rustige straat met rijtjeshuizen. Geen villa met een elektrische poort, geen oprijlaan waar je drie auto's naast elkaar kwijt kunt. Gewoon een keurig huis met een verzorgd voortuintje en een buitenlamp die een gele kring over de voordeur werpt.

Als ik mijn auto heb geparkeerd, controleer ik mijn haar in de achteruitkijkspiegel en stuur planning een kort bericht dat ik ben aangekomen.

Dan loop ik naar de voordeur en bel aan.

Er klinkt geschuifel, gevolgd door het zachte klikken van een slot.

Een vrouw in een zwarte jurk opent de deur.

'Ik kom voor het etentje,' zeg ik.

Ik moet moeite doen om mijn gezicht in de plooi te houden.

'Hallo Alex! Wat gezellig dat je er bent.'

Berlinda glimlacht breed. Haar blonde haar is zorgvuldig geföhnd, haar make-up subtiel en haar zwarte jurk sluit mooi aan rond haar middel. Ze draagt lage pumps, een dun gouden kettinkje en een parfum dat me vaag aan rozen doet denken.

'Berlinda, neem ik aan?'

Ze knikt.

'Alex.' Ik pak haar hand en druk er een kus op. 'Aangenaam.'

Ze lacht, een beetje verrast door het gebaar.

'Kom binnen.'

In de hal ruikt het naar bloemen en meubelwas. Op een smal tafeltje staan verschillende fotolijstjes, waaronder twee portretten van kinderen. Een jongen en een meisje, zo te zien van verschillende leeftijden. Verder is alles opvallend netjes. Geen schoenen bij de deur, geen jassen over de trapleuning. Zelfs de sleutels liggen keurig in een schaaltje.

Berlinda sluit de voordeur en strijkt haar jurk glad.

'Je ziet er prachtig uit,' zeg ik.

'Dank je wel. Jij hebt ook je best gedaan.'

Haar blik glijdt langs mijn overhemd, mijn schouders en mijn schoenen. Ze probeert het onopvallend te doen, maar ik ken die blik inmiddels. Ik laat haar rustig kijken.

'Wat wil je drinken?'

'Wat heb je in huis?'

'Koffie, thee...' Ze aarzelt. 'Of iets alcoholisch natuurlijk.'

'Thee klinkt prima.'

'Echt?'

'Waarom niet?'

'Ik dacht misschien dat je liever iets anders wilde.'

'Berlinda, ik ben een eenvoudige man.'

Ze begint te lachen en kijkt nog eens naar mijn maatpak.

'Dat geloof ik meteen.'

Kijk. Humor. Daar komen we al een heel eind mee.

'Zal ik de thee maken?' vraag ik. 'Dan kun jij even ontspannen.'

'Dat hoeft echt niet.'

'Ik weet het. Maar ik bied het toch aan.'

Ze gebaart naar de keuken.

'Kom maar, dan wijs ik je de weg.'

De keuken is net zo verzorgd als de rest van het huis. Glanzende kastdeurtjes, een fruitschaal op het aanrecht en een rij potjes met etiketten die allemaal dezelfde kant op staan. Berlinda haalt twee kopjes uit een kastje terwijl ik de waterkoker vul.

Wanneer het water kookt, stijgt de geur van kruiden uit de kopjes. Berlinda leunt tegen het aanrecht en bekijkt me terwijl ik de thee inschenk.

'Je doet dit vast al heel lang.'

Daar gaan we.

'Een tijdje,' antwoord ik.

'En vind je het leuk?'

'Ik zou het anders niet doen.'

'Nee, natuurlijk.'

Ze neemt haar kopje aan en loopt voor me uit naar de woonkamer. Er staat een grote beige bank met sierkussens die er niet uitzien alsof iemand er ooit werkelijk tegenaan heeft gelegen. Op de salontafel ligt een stapel tijdschriften. Een klok tikt zacht boven de schouw.

We gaan naast elkaar zitten.

'Hoeveel afspraken heb je vanavond nog?' vraagt ze.

Ik neem een slok thee.

Dat is een vraag die ik zo vaak hoor dat ik er bijna een standaardantwoord voor op mijn visitekaartje zou kunnen zetten.

'Geen, Berlinda. Vanavond ben ik helemaal van jou,' zeg ik zo geloofwaardig dat ik er zelf van sta te kijken. Natuurlijk hoop ik dat ze uiteindelijk toch echt gaat slapen — in haar eentje, zonder mij.

'Moet je dat zeggen?'

Ik draai mijn hoofd naar haar toe.

'Wat bedoel je?'

'Nou, dat je helemaal van mij bent. Is dat iets wat jullie standaard zeggen?'

Ik glimlach.

'Ik ben geen leugenaar. Je hebt me voor twee uur geboekt en in die tijd ben ik hier voor jou. Wat zou ik ergens anders moeten doen?'

Ze knikt, maar kijkt naar haar kopje.

Sommige vrouwen willen weten hoeveel klanten je hebt. Andere vragen of je getrouwd bent, verliefd kunt worden of weleens met iemand naar bed gaat zonder ervoor betaald te krijgen. Een enkeling informeert zelfs naar mijn pensioenregeling. Alsof we samen bij een financieel adviseur zitten.

Ik begrijp de nieuwsgierigheid wel. Maar na de zoveelste keer heb ik weinig behoefte om mijn hele beroepsleven uit te leggen.

'Je hoeft trouwens niet zenuwachtig te zijn,' zeg ik.

'Ben ik zo doorzichtig?'

'Een beetje.'

Ze lacht en zet haar kopje neer.

'Ik heb nog nooit zoiets gedaan.'

'Dan doen we gewoon rustig aan.'

Ik leg mijn arm achter haar langs op de rugleuning en laat mijn hand op haar schouder rusten. Onder mijn vingers voel ik hoe gespannen haar spieren zijn.

'Zo. Jij kunt wel een massage gebruiken.'

'Dat zou ik heerlijk vinden.'

'Hier, of wil je ergens gaan liggen?'

'Hier is prima.'

Ze draait zich om en gaat met haar rug naar me toe zitten. Ik leg mijn handen op haar schouders en begin langzaam te masseren, eerst voorzichtig, daarna met iets meer druk.

Berlinda laat haar hoofd een beetje naar voren zakken.

'Oh, Alex. Heerlijk.'

'Je zit behoorlijk vast.'

'Ik heb een drukke week gehad.'

'Dat voel ik.'

Haar spieren worden geleidelijk soepeler. Ze sluit haar ogen en laat haar handen in haar schoot rusten. Ik kijk even naar de klok. Nog iets meer dan een uur. Tijd genoeg.

'Weet je dat je een prachtig figuur hebt?' zeg ik.

Ze lacht zacht.

'Nou, dat valt wel mee.'

'Deze jurk is voor jou gemaakt.'

'Dank je.'

Ik denk aan de foto's in de hal. Twee kinderen. Ik kan natuurlijk gewoon vragen of het de hare zijn, maar waar blijft dan de lol?

'Je hebt zeker nooit kinderen gekregen.'

Ze draait haar hoofd een stukje naar me toe.

'Jawel hoor. Twee zelfs.'

'Twee?' Ik trek mijn wenkbrauwen op. 'Dat zou ik je nooit gegeven hebben.'

Ze lacht nu voluit.

'Nou, dank je wel.'

Zo. Die zit.

Het is misschien niet mijn meest originele compliment, maar vrouwen horen graag dat ze er goed uitzien. Zeker wanneer ze zelf denken dat de jaren zichtbaar beginnen te worden.

'Mijn man zegt zulke dingen nooit,' vertelt ze.

Aha. Daar hebben we hem.

'Wilfred,' vervolgt ze. 'Zo heet hij. Hij is vanavond aan het werk.'

Ik knik en blijf haar schouders masseren.

'We zijn al jaren getrouwd. Hij is een goede man, hoor. Begrijp me niet verkeerd. Maar soms lijkt het alsof hij niet eens meer ziet dat ik er ben.'

Ze draait haar trouwring om haar vinger.

'Vroeger nam hij bloemen mee. Of hij sloeg zomaar zijn armen om me heen als ik stond te koken. Nu vraagt hij alleen nog wat we eten.'

Ik laat mijn handen iets langzamer bewegen.

Dit soort gesprekken hoor ik vaker dan me lief is. Echtgenoten die niet luisteren, mannen die te veel werken, relaties waarin de spanning is verdwenen. Soms heb ik het idee dat ik voor de helft van mijn klanten eerder een therapeut dan een gigolo ben.

En eerlijk? Ik heb zelf ook problemen. Die leg ik toch ook niet op tafel bij een vrouw die ik nauwelijks ken?

Maar Berlinda heeft betaald voor mijn gezelschap. Niet voor mijn oordeel.

'Dat lijkt me niet prettig,' zeg ik.

'Nee.' Ze zucht. 'Soms wil je gewoon dat iemand je mooi vindt.'

'Dan heb je vanavond in ieder geval de juiste man uitgekozen.'

Ze draait zich naar me om.

'Dat denk ik ook.'

Er zit iets anders in haar blik dan toen ze de deur opende. Haar schouders zijn ontspannen en ze houdt mijn ogen langer vast.

'Alex?'

'Ja?'

'Mag ik iets vragen?'

'Je mag alles vragen.'

Ze trekt even aan de zoom van haar jurk.

'Zou je het erg vinden als ik deze uittrek? Dan kun je misschien...'

Ze maakt haar zin niet af.

Ik kijk haar aan.

'Berlinda, je hoeft nergens verlegen over te zijn. Maar je hebt me geboekt voor gezelschap. We kunnen het daar ook gewoon bij laten.'

'Nee.' Ze schudt haar hoofd. 'Ik wil het graag.'

'Weet je het zeker?'

Ze knikt.

Ik sta op en bied haar mijn hand aan. Wanneer ze overeind komt, draait ze zich om en wijst naar de rits op haar rug.

'Wil je me helpen?'

'Natuurlijk.'

Ik trek de rits voorzichtig naar beneden. De zwarte stof wijkt uiteen en ze houdt de voorkant van haar jurk tegen haar borst terwijl ik een stap achteruit doe.

'Je mag best kijken, hoor,' zegt ze zacht.

'Dat doe ik ook.'

Ze lacht nerveus.

Ik leg mijn handen op haar middel en kus haar voorzichtig in haar nek. Ze kantelt haar hoofd een beetje opzij. Haar parfum vermengt zich met de geur van haar huid.

'Gaat het?' vraag ik.

'Ja.'

Ze draait zich naar me toe en legt haar handen tegen mijn borst. Even blijft ze zo staan, alsof ze niet goed weet wat ze ermee moet doen.

'Je bent wel erg knap,' zegt ze.

'Ik doe mijn best.'

'Dat zie ik.'

Ik lach en kus haar.

De eerste kus is kort. Bij de tweede legt ze haar armen om mijn nek en trekt ze me dichter naar zich toe. Haar handen bewegen wat onwennig over mijn rug.

Ik laat haar het tempo bepalen.

Wanneer ze me opnieuw kust, help ik haar uit haar jurk. Ze legt die zorgvuldig over de armleuning van de bank, een gebaar dat me bijna aan het lachen maakt. Zelfs nu mag er blijkbaar niets kreuken.

Ik trek mijn colbert uit en leg het naast haar jurk.

'Is dit oké?' vraagt ze terwijl ze me over mijn borstkas streelt.

'Berlinda. Ik ben hier speciaal voor jou gekomen.' Dat is tenminste waar, al is 'speciaal' een woord dat in mijn vak nogal rekbaar is. De volgende twintig minuten zijn een mengeling van gefluisterde aanmoedigingen — 'Alex... Alex, wacht even—', gevolgd door 'nee, nee, ga door' — en het soort concentratie waar mijn uren in de sportschool zich eindelijk eens terugbetalen. Als ze uiteindelijk klaarkomt, is het met een korte, verraste kreet, alsof ze zelf niet had verwacht dat het zou lukken op een donderdagavond met een vreemde man op haar bank.

Dan begint ze zacht te lachen. Of te huilen. Je weet het maar nooit.

'Jeetje,' brengt ze uit.

Ik strijk over haar rug.

'Alles goed?'

'Ja. Heel goed zelfs.'

Ze kijkt me aan, maar slaat vrijwel meteen haar ogen neer.

'Wat gênant.'

'Wat is er gênant?'

'Nou...' Ze maakt een vaag gebaar tussen ons in.

'Berlinda, geloof me. Je hoeft je nergens voor te schamen.' Mooi moment om haar jurk aan te geven. Terwijl ze zich voor mij probeert te bedekken, hoewel ik haar vagina al in de hoogst mogelijke resolutie heb gezien, trekt ze haar jurk aan. Dit is het moment waarop ik me ook rustig aankleed en weer bij haar ga zitten.

'Ik vond het fijn,' zeg ik.

'Ik ook.'

Ik sla mijn arm om haar heen. Ze laat haar hoofd even tegen mijn schouder rusten.

'Wil je nog iets drinken?'

Ik kijk op mijn horloge. De afgesproken tijd is inmiddels verstreken.

Eigenlijk zou ik moeten vertrekken. Maar ik heb geen volgende boeking en Berlinda ziet er niet uit alsof ze graag wil dat ik onmiddellijk mijn schoenen aantrek en de deur achter me dichttrek.

'Een glaasje water graag.'

Ze staat op en verdwijnt naar de keuken.

Ik hoor een kastje opengaan, gevolgd door het geluid van een kraan. Wanneer ze terugkomt, heeft ze twee glazen bij zich.

We praten nog een kwartiertje. Over haar kinderen, die allebei al een stuk zelfstandiger zijn dan ze zou willen. Over haar werk en over een vakantie die ze binnenkort met Wilfred hoopt te maken.

Bij de voordeur geef ik haar een kus op haar wang.

'Bedankt voor de gezellige avond, Berlinda.'

'Jij ook bedankt, Alex.'

Ze houdt mijn hand nog even vast.

'Misschien tot een volgende keer.'

'Wie weet.'

Buiten is het stil. Mijn schoenen tikken over de stoep terwijl ik terugloop naar mijn auto. Ik stap in, leg mijn telefoon op de middenconsole en stuur planning een bericht dat de afspraak is afgerond.

Twee uur geboekt. Zeshonderdvijftig euro omzet voor het bureau. Mijn aandeel komt later.

Ik start de motor, maar voordat ik wegrijd, bel ik Frank.

'Alex, jongen. Hoe is het gegaan?' Frank is een rasechte Rotterdammer en zijn toon is altijd kalm.

Op de achtergrond klinkt klassieke muziek. Zoals altijd. Ik noem het liftmuziek.

Frank heeft waarschijnlijk zijn schoenen uitgetrokken en zit met een glas cognac in zijn favoriete stoel. Ik ken de man inmiddels lang genoeg om het tafereel zonder veel moeite voor me te zien.

'Sta je in de lift, Frank?'

'Nee, Alex. Ik ben thuis.'

Ik grijns.

Ik stel hem die vraag al tijden wanneer ik klassieke muziek hoor. Het blijft me verbazen dat hij nog steeds serieus antwoord geeft. Of hij heeft het niet door, of hij denkt dat ik enorm dom ben.

'Hoe ging het?' vraagt hij opnieuw.

'Prima. Gezellige vrouw. Ze had gezelschap geboekt, maar wilde uiteindelijk toch een complete all-in date.'

'Mooi. Verder nog iets?'

'Ja, Twan heeft geen condooms meer.'

Het blijft even stil.

'Ben jij zijn secretaresse of zo?'

'Nee, maar iemand moet voorkomen dat die jongen straks met een boterhamzakje bij zijn klanten aankomt.'

Frank bromt iets wat voor een lach moet doorgaan.

'Ik regel het wel. Bedankt, Alex. Fijne avond.'

'Jij ook.'

De verbinding wordt verbroken.

Ik leg mijn telefoon weg en kijk nog even naar het huis. Achter het raam op de bovenverdieping brandt licht. Dan draai ik de straat uit, langs de rij geparkeerde auto's en de donkere voortuintjes.

Bij het stoplicht zet ik de radio iets harder.

Christel & Denise

Ik zit bij Twan op de bank. Hij is niet alleen mijn beste vriend, maar ook mijn collega en dus eigenlijk mijn concurrent. Gelukkig kunnen we het uitstekend met elkaar vinden. Sterker nog, sommige vrouwen boeken ons allebei tegelijk. Twee mannen voor twee dames. Of voor één, dat komt ook voor.

Twan heeft over belangstelling in ieder geval niet te klagen. Hij is half Moluks, half Nederlands, met opgeschoren zijkanten en een bos krullen bovenop. Een stuk smaller dan ik, maar zijn mond compenseert ruimschoots wat hij aan spiermassa tekortkomt.

We verschillen nogal. Ik ben de galante, hij de ruigere. Hij loopt er hip bij, ik houd het liever classy. Waarschijnlijk werkt onze vriendschap juist daarom zo goed. We zitten elkaar niet in de weg.

'Willen jullie nog wat drinken?' vraagt Abby.

Abby is Twans vriendin. Vijfentwintig, knap, zorgzaam en voor haar leeftijd behoorlijk volwassen. Ze werkte ooit bij de planning van Exclusive 4 U en heeft daar Twan leren kennen. Verliefd worden op een gigolo. Je moet er maar zin in hebben.

Ze weet dus precies wat zijn werk inhoudt. Dat betekent overigens niet dat ze er altijd even vrolijk van wordt.

'Nee, dank je, Abby.'

'Blijf je eten?'

Kijk, daar word ik dan weer wél vrolijk van. Abby kan namelijk fantastisch koken. Iets wat ik met mijn gebakken eieren moeilijk kan evenaren.

'Ik kan ook thuis eten, hoor,' zeg ik beleefd.

'Yo Alex, blijf gewoon eten, man. Wat moet je thuis?'

'Nou, mijn eigen eten maken bijvoorbeeld.'

Twan schiet in de lach.

'Precies. Blijf hier.'

'Goed dan.' Ik kijk naar Abby. 'Dank je wel.'

Ze glimlacht en verdwijnt naar de keuken.

Twan heeft het getroffen met haar, al lijkt hij dat zelf niet altijd te beseffen. Hij zegt regelmatig dat hij van haar houdt, maar dat er voor haar tien anderen zijn als het moet.

Romantisch, hè? Je zou er bijna een trouwkaart van laten drukken.

Onze telefoons geven vrijwel tegelijkertijd een melding.

'Mailtje van Nina,' zegt Twan.

Ik open mijn inbox.

EXCLUSIVE 4 U | BOEKINGSBEVESTIGING

Ref: EX4U-01074

Klanten: Christel Duprix, 25 jaar & Denise Vermeer, 23 jaar
Voorkeur: Seks · dubbele boeking (2 heren voor 2 dames)

Datum: 1 juli
Tijd: 20:00 – 23:00 (3 uur)
Locatie: Vrijstaande woning · adres volgt via WhatsApp

Tarief: € 550,- per persoon (dubbele boeking) · reeds voldaan.
Protocol: Meld je bij aankomst en bij vertrek kort via WhatsApp bij planning

Succes! — Nina, Exclusive 4 U

Dat is dan duidelijk. Het wordt een dolle avond: twee jonge dames, zeker rijkeluisdochters. Ik kijk er wel naar uit.

'Drie uur, twee jonge dames. Dat wordt afzien, neef.'

'Zwaar leven hebben wij.'

'Ik denk dat we opslag moeten vragen.'

'Gevarentoeslag,' zegt Twan ernstig. We schieten allebei in de lach. Daarna bespreken we alvast het een en ander, zodat we goed op elkaar kunnen inspelen.

'Verdomme Twan, kun je dat niet ergens anders bespreken?' Abby is de woonkamer ingelopen en heeft ons horen dollen over vanavond.

'Abby, jij was toch in de keuken bezig? Dit is mijn werk. Hierdoor heb jij mooie kleding en een goede keuken. Dus hop hop, terug naar de

keuken.' Hij zwaait er met beide armen bij, alsof hij een kip wegjaagt. Thuis is hij een echte eikel, maar op het werk is hij heel teder tegen klanten. Abby weet wat haar te doen staat en verdwijnt weer.

'Kon dat niet op een andere manier?' vraag ik.

'Ey, dit wist ze voordat we een relatie kregen. Ik snap niet waarom vrouwen voor een man kiezen die ze daarna helemaal willen veranderen. Zoek dan iemand die al is zoals je wilt.' Twan is nogal zwart-wit als het op relaties aankomt — hij is, net als ik, ooit niet goed behandeld, waardoor hij veel verdriet heeft gehad en nu niemand meer echt toelaat.

'Ja, maar respect tonen is wat anders. We kunnen dit toch in je kantoor bespreken, of straks bij mij thuis,' probeer ik.

'Kijk neef, als ik wegloop weet ze ook hoe laat het is. Dat is voor haar ook niet leuk. Nu kan ze horen wat ze wil, en als ze iets niet wil horen, loopt ze zelf weg.' Met Twan discussiëren over vrouwen is ongeveer hetzelfde als tegen een muur praten, alleen heeft een muur doorgaans minder commentaar. Twan en ik noemen elkaar vaak 'neef' — geen familie, gewoon een codewoord voor onze vriendschap.

Na het eten pakt Twan zijn spullen zodat we bij mij kunnen douchen voor we vertrekken. We nemen altijd twee auto's — dat staat gewoon mannelijker. Thuis stap ik snel onder de douche terwijl Twan zich scheert. Ik heb bewust stoppels laten staan. Als ik klaar ben, smeer ik me zoals altijd in met een rijke bodycrème van Rituals en pak ik nette kleding uit de kast, iets wat altijd matcht.

Twan is inmiddels klaar met scheren en staat zijn haar te fatsoeneren.

'Moet je die krullen één voor één goedleggen?' vraag ik.

'Jaloers?'

'Ontzettend. Vooral op die kale zijkanten.'

'Vrouwen zijn er gek op.'

'Vrouwen zijn ook gek op kleine hondjes. Zegt weinig.'

Hij steekt zijn middelvinger op.

Ik pak mijn sigaretten.

'Eerst eentje roken?'

'Uiteraard.'

We roken samen, poetsen daarna onze tanden en doen parfum op. Twee wastafels naast elkaar. Ik heb altijd gedacht dat het overbodige luxe was, maar op dit soort avonden is het verrekte handig.

'Wie er het eerst is?' vraagt Twan terwijl hij zijn horloge omdoet.

'Loser, jij wint het nooit van mijn auto.'

'Je durft niet, hè?'

'Nee, ik wil niet met een jankende partner bij een klant aankomen.'

'Zelfs als ik jank, ben ik nog aantrekkelijk. Vrouwen behandelen me dan als een puppy.'

'Zo te horen jank je wel vaker, jankerd.'

'Kom, dikke. Nemen we de trap? Of ben je dan buiten adem?'

Dikke. Zo noemt hij me graag vanwege mijn spieren. Alsof ik daar wakker van lig.

'Ik wil niet bezweet aankomen. Pak jij de trap maar, zweetnek.'

Ik druk op de liftknop.

De deuren schuiven open.

Plotseling schiet er een herdershond naar buiten.

'Jezus!'

Ik spring achteruit en bots bijna tegen Twan aan.

'Bang voor honden?' Zara trekt een wenkbrauw op alsof ze me een angsthaas en een sukkel vindt. Ze weet best dat ik niet bang ben — ik heb gewoon niks met beesten die stinken en tijd kosten.

'Hallo Zara,' zeg ik overdreven vriendelijk.

'Dag.' Ze staat voor haar deur, armen al over elkaar en noemt me, zoals altijd, niet bij naam. Ik betwijfel of ze mijn naam nog wel weet.

'Ik hou van herders, vooral deze Duitse!' Twan buigt zich voorover en aait de hond ongemakkelijk. Hij probeert een wit voetje te halen. Ik moet moeite doen om niet te lachen. Twan heeft net zoveel verstand van honden als ik van bloemschikken.

'Het is een Mechelse herder,' zegt Zara, zonder ons aan te kijken. Ze gebaart haar hond dat hij naar binnen moet en gooit de deur achter zich dicht.

'Twan?' Ik sta al in de lift, maar hij staart Zara nog na. 'We moeten gaan, vriend.'

Even later rijden we allebei in onze eigen auto richting het opgegeven adres. Bovendien hoef ik zo niet naar Twans muziek te luisteren.

Bij het huis aangekomen parkeer ik en stap uit. Twan komt vrijwel tegelijk aanrijden.

Het is een flinke vrijstaande woning. Niet verkeerd voor twee meiden van begin twintig.

De voordeur gaat al open voordat we kunnen aanbellen.

Twee brunettes.

Kijk eens aan.

Christel is rond de één meter zeventig met een prachtige glimlach en lange, verzorgde benen. Denise, wat kleiner, is minstens even verzorgd, al zou ik Christel op een schaal van tien een punt hoger geven. Ik ben zelfs een beetje nerveus. Na de korte kennismaking pakt Denise mijn hand en neemt me mee naar binnen — Christel is dus voor Twan. Niet erg, het is mijn vak.

'Je hebt een mooie auto,' zegt Denise, terwijl ze hem bewonderend bekijkt.

'Dank je. Ik heb hem speciaal voor jou gewassen.'

'Serieus?'

'Nee, maar het klinkt goed, toch?'

Ze schiet in de lach.

'Ah, jij bent er zo eentje?'

'Je hebt nog geen idee.'

Ze leidt me naar de woonkamer. Twan en Christel volgen ons.

'Hoe zit het met rollenspellen?' vraagt Denise.

Zo. We draaien er niet omheen.

'Op zijn tijd. Mits ik een goede tegenspeelster heb.'

'Mooi, want ik ben er dol op. Mijn vriendje vindt er alleen niks aan.'

Haar vriendje.

Ze is drieëntwintig en heeft blijkbaar besloten dat wat haar vriend niet wil, ze dan maar ergens anders gaat halen.

Ik oordeel niet. Ik word betaald om haar een leuke avond te bezorgen, niet om haar relatie te redden.

'Niet iedereen vindt hetzelfde spannend. Smaken verschillen nu eenmaal.' We zitten op de bank, Twan en Christel in de love seat ernaast. Ik strijk met mijn hand door Denises haar; ze legt een hand op mijn knie. Binnen een half uur zitten we al samen in het bubbelbad.

'Wat gaan Twan en ik voor jullie doen?' vraag ik.

'Ik wil gewoon eens een gigolo gehad hebben,' zegt Christel, ook zij zonder enige vorm van gene.

'We willen dat jullie ons boeken — dat wij de hoeren zijn.' Beide dames giechelen. Ik kijk Twan aan; hij vindt het duidelijk een prima idee.

'Geef ons het script maar,' lacht hij.

'Zeg me dat ik een hoer ben,' draagt Denise me op, met een gezicht alsof ze een boodschappenlijstje dicteert.

'Je bent een hoer,' zeg ik gehoorzaam, 'maar wel een enorm mooie.' Dat laatste voeg ik toe uit professionele reflex — zelfs in een rollenspel blijf ik galant.

'Je hoeft niet zo aardig te doen!' lacht ze. 'Probeer het nog eens.'

'Neef, ik denk dat ik bijscholing nodig heb,' zeg ik tegen Twan.

'Dat denk ik al jaren.' De meiden liggen dubbel. Denise duwt me achterover op de rand van het bubbelbad en laat zich geen moment meer tegenhouden. Twan en Christel zijn intussen al met iets vergelijkbaars bezig, twee meter verderop, wat het geheel een beetje doet aanvoelen als een dubbele date die volledig uit de hand is gelopen — in de beste zin van het woord.

'Sla me op mijn kont,' commandeert Denise. Ik doe wat me gevraagd wordt, met precies genoeg overtuiging om geloofwaardig te blijven zonder dat het een sportprestatie wordt. Ze kreunt.

We wisselen van dame, de dames wisselen van tempo, en op een gegeven moment ben ik even helemaal de tel kwijt van wie wat precies van wie wilde — wat, gegeven de opdracht, eigenlijk precies de bedoeling is.

'Alex...' hijgt Christel vanaf de andere kant van het bad, met een dringendheid die weinig aan de verbeelding overlaat. Het probleem: ik zit op dat moment nog volledig toegewijd bij Denise, en een klant halverwege verlaten is niet iets wat in mijn professionele woordenboek voorkomt. Gelukkig ziet Twan het probleem al aankomen en neemt hij, met de efficiëntie van een man die dit vaker heeft gedaan, subtiel over.

Tegen de tijd dat we allebei klaar zijn — in elk geval waar het de dames betreft, wat hier de enige officiële meetlat is — heb ik geleerd dat rijkeluisdochters van in de twintig heel wat directer met hun wensen omgaan dan de gemiddelde Berlinda. Twan en ik kleden ons weer aan met de discretie van mannen die dit al vaker hebben gedaan, terwijl de dames giechelend naast elkaar in het bad blijven liggen.